

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
«ОДЕСЬКА ЮРИДИЧНА АКАДЕМІЯ»

ПІВДЕННИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ЦЕНТР
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ

КАФЕДРА МІЖНАРОДНОГО ТА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПРАВА

«ПРАВА ЛЮДИНИ В ПЕРІОД ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ»

Збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції
(м. Одеса, 31 жовтня 2025 року)

*Друкується за наказом ректора Національного університету
«Одеська юридична академія» О. В. Тодошчака
(наказ № 3110-44 від 02.10.2025 р.)*

Відповідальний редактор – проректор з наукової роботи Національного університету «Одеська юридична академія», доктор юридичних наук, професор, професор кафедри міжнародного та європейського права, Заслужений юрист України **Аракелян Мінас Рамзесович**

Заступник відповідального редактора – завідувач кафедри Філософії права Юридичного факультету Близькосхідного університету (Кіпр), член-кореспондент Міжнародної академії порівняльного права **Дамірлі Мехман Алишах огли**

Заступник відповідального редактора – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Одеська юридична академія» **Бехруз Хашматулла Набієвич**

Укладачі:

Бехруз Хашматулла Набієвич – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Одеська юридична академія»;

Мануїлова Катерина Вікторівна – кандидатка юридичних наук, доцентка, доцентка кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Одеська юридична академія»;

Грушко Мальвіна Валеріївна – кандидатка юридичних наук, доцентка, доцентка кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Одеська юридична академія»;

Войтович Павло Петрович – PhD в галузі права, доцент кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Одеська юридична академія».

Матеріали видано в авторській редакції. Повну відповідальність за достовірність та якість поданого матеріалу несуть учасники конференції, їх наукові керівники, які рекомендували матеріали до друку.

Адреса редколегії:

Національний університет «Одеська юридична академія», кафедра міжнародного та європейського права, м. Одеса, 65009, вул. Фонтанська дорога, 23.
Тел. +38(048)719 8685.

«Права людини в період збройних конфліктів»: Міжнародна науково-практична конференція, присвячується Міжнародному дню прав людини, який відзначається міжнародною спільнотою 10 грудня. **31 жовтня 2025 р., м. Одеса: збірник матеріалів конференції. Одеса. 2025. 219 с.**

© НУ «Одеська юридична академія», 2025
© Кафедра міжнародного та європейського права НУ «ОЮА»

THE DEVELOPMENT OF SCIENTIFIC DISCOURSE IN THE CONTEXT OF THE INFLUENCE OF ECHR PRACTICE ON THE PHENOMENON OF EXTRADITION

In contemporary scientific discourse, the issue of extradition is increasingly considered not only in the context of interaction between states, but also as an element of a universal space of the rule of law, where the balance between public safety and human rights must be maintained. At the same time, the practice of the European Court of Human Rights (hereinafter - ECHR) is generating significant debate among researchers regarding the limits of judicial intervention in an area that has traditionally been the direct responsibility of states, and regarding the relationship between the principle of non-interference and the obligation to protect human rights even outside one's own jurisdiction.

It is characteristic that this issue is caused by transformational processes taking place in the sphere of international cooperation in criminal matters under the influence of the practice of the ECHR. The institution of extradition, which has traditionally been regarded as a manifestation of inter-state cooperation and the implementation of the principle of sovereignty, is gradually acquiring a new dimension. Contemporary legal trends are significantly changing the doctrinal understanding of extradition, transforming it from a technical mechanism for transferring offenders into a legal instrument that must be assessed through the prism of the guarantees provided by the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms [2].

It appears that the ECHR's decisions have established a new paradigm whereby extradition is inadmissible if it creates a real risk of torture, inhuman treatment or violation of the right to a fair trial. In this way, the ECHR has formed an 'extradition human rights standard' that has become a benchmark for both national courts and international law doctrine.

At this stage, it is worth noting that the theoretical and practical significance of the study lies in identifying the impact of the ECHR's practice on the evolution of doctrinal approaches to extradition, in revealing the essence of the humanisation of the above-mentioned institution, and in clarifying the directions for harmonising national legislation. Using legal analysis will allow us to outline a new approach to understanding the phenomenon of extradition in the light of international human rights law. It is important to emphasise the fact that Ukrainian scholars note: 'Extradition is an important legal mechanism in the field of international cooperation between states, aimed at ensuring the inevitability of criminal liability for persons who have committed crimes' [3, p. 29].

The current transitional reality allows us to assert that, as crime increasingly transcends national borders, the institution of extradition is becoming particularly important as a tool for ensuring international security. Extradition involves the transfer of a person suspected or convicted of a crime from one state to another. It appears that this legal instrument is no longer just a form of inter-state legal cooperation. Today, this aspect is seen as a complex legal phenomenon in which the interests of state sovereignty, the principles of international cooperation and fundamental human rights intersect. The institution of extradition is becoming particularly relevant in the context of growing threats and crimes of a transnational nature [5, p. 181]. It is the practice of the ECHR that can be a decisive factor in rethinking this balance, namely from the priority of state expediency to the establishment of a humanitarian approach based on the principles enshrined in international acts of both a universal and regional nature.

Traditionally, certain aspects of this issue should be considered through the prism of the national legal system, therefore, the legal regulation of the institution of extradition in Ukraine is comprehensive in nature and is based on a combination of national legislation and international legal obligations of the state. The basic source of domestic regulation is the Criminal Procedure Code of Ukraine (hereinafter referred to as the CPC) [6], which defines the general principles and procedure for the extradition of persons. In addition, the Instruction on the Procedure for International Cooperation, which details the practical aspects of cooperation with foreign states in extradition cases [7], is also important.

At the national law level, the concept of 'extradition' is legally enshrined in Article 541 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, where it is defined as the surrender of a person to a state whose competent authorities are seeking that person for criminal prosecution or enforcement of a sentence [6]. However, contemporary doctrine and practice of the ECHR have significantly expanded the meaning of this definition. In light of the decisions of the ECHR, extradition is interpreted not only as a formal procedure for the transfer of a person between states, but as a legal process that must be compatible with human rights guarantees, primarily with the requirements of existing practice and with the content of Articles 2, 3, and 6 of the ECHR [2].

The international dimension of legal regulation is formed by a system of multilateral and bilateral treaties to which Ukraine is a party. These include the European Convention on Extradition, additional protocols, and numerous agreements on legal assistance with individual states [4]. Together, these acts form a regulatory framework that defines the procedure, conditions and limits of extradition in accordance with international standards, as enshrined, in particular, in the ECHR [2].

When examining the issues addressed in this academic work, it is essential to note the importance of one case that has had a fundamental impact on the development of both law enforcement and doctrinal thinking in the field of extradition, namely *Soering v. the United Kingdom* [1]. It was in this decision that the ECHR first established that extradition may constitute a violation of the ECHR if there is a real risk that the person being extradited will be subjected to treatment incompatible with Article 3 of the ECHR, namely the prohibition of torture, inhuman or degrading treatment or punishment [2].

The circumstances of the case were that Jens Söring, a German citizen suspected of murder in the state of Virginia, appealed to courts at various levels against his possible extradition to the American authorities, as he faced the death penalty and detention on death row, a state of prolonged waiting for the sentence to be carried out in conditions of psychological and physical suffering. The ECHR recognised that even though the United Kingdom was not a state that directly applied the death penalty, the application of extradition created 'indirect responsibility' for a possible violation of the ECHR in another jurisdiction. This decision became fundamental in the development of the international standard of 'extradition humanism' because it established the concept of prohibiting the extradition of a person if there is a risk of inhuman treatment, regardless of where that treatment may take place. The ECHR effectively formulated the principle that ECHR member states cannot 'delegate their responsibility' through extradition if there is a foreseeable risk of violation of fundamental human rights.

Summarising the research, it should be noted that the practice of the ECHR has become a key factor in shaping the modern approach to understanding the phenomenon of extradition. It was the court's decisions that marked the beginning of a new stage in the evolution of scientific and practical discourse, within which extradition ceased to be perceived exclusively as a manifestation of inter-state cooperation and acquired the features of a legal procedure closely linked to guarantees of international human rights protection. The practice of the ECHR, initiated by the case that was

used as the key source for this study, laid the foundations for a completely new concept, according to which states are responsible for complying with the provisions of the ECHR even in cases where the consequences of their actions may manifest themselves outside their own territory. Thus, the issue of extradition was finally removed from the sphere of sovereign discretion of states and included in the system of international control over the observance of human rights.

REFERENCES:

1. Case of Soering v. the United Kingdom. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57619>
2. European convention of human rights. URL: https://www.echr.coe.int/documents/d/echr/convention_ENG
3. Денисовський М. Д., Ярошович А. Ю. Екстрадиція в кримінальному провадженні // Галицькі студії: Юридичні науки. – 2025. – №. 9. – С. 28-34.
4. Європейська конвенція про видачу правопорушників. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_033#Text
5. Ігнатюк В. І. Національне законодавство України в процедурі екстрадиції осіб, які вчинили терористичні кримінальні правопорушення: проблемні питання // Актуальні питання забезпечення службово-бойової діяльності сил сектору безпеки і оборони: матеріали IV Всеукраїнської науково-практичної конференції, м. Харків, 24 квітня 2025 року. м. Харків: 2025. 375 с.
6. Кримінально процесуальний кодекс. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>
7. Про затвердження Інструкції про порядок здійснення міжнародного співробітництва з питань взаємної правової допомоги, видачі правопорушників (екстрадиції), передачі (прийняття) засуджених осіб, виконання вироків та інших питань міжнародного судового співробітництва у кримінальному провадженні під час судового провадження. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0956-19#Text>
8. Сахно Д. О., Привиденцев О. Г. Підстави відмови у видачі особи в порядку екстрадиції // Молодий вчений. – 2025. С. 87-91.

Key words: extradition, international cooperation, human rights, prohibition of torture, principle of non-refoulement, international responsibility of states, practice of the European Court of Human Rights.

Manuilova Anna

PhD im internationalen Recht, LL.M. im internationalen und europäischen Wirtschaftsrecht

VÖLKERRECHTLICHE VERPFLICHTUNGEN UND DAS ESTOPEL-PRINZIP: GARANTIEN ZUR WAHRUNG DER MENSCHENRECHTE IN KRIEGSZEITEN

Menschenrechte sind ein grundlegender Bestandteil des Völkerrechts und ein wichtiger Faktor für die Gewährleistung von Menschlichkeit, selbst in Zeiten bewaffneter Konflikte. Internationale Konventionen, Verträge und Gewohnheitsrecht legen die Pflichten der Staaten zum Schutz des Lebens, der Würde und der Freiheit der Zivilbevölkerung in Kriegszeiten fest. In der Praxis sind Verstöße gegen diese Rechte jedoch nach wie vor weit verbreitet, was die

ЯРМАКІ В.Х.

Міжнародно-правова відповідальність та захист прав людини у добу новітніх воєнних технологій: виклики та перспективи для України.....44

ГРЕБЕНЮК Д.О.

The development of scientific discourse in the context of the influence of ECHR practice on the phenomenon of extradition.....47

MANUILOVA A.

Völkerrechtliche verpflichtungen und das Estoppel-prinzip: garantien zur wahrung der Menschenrechte in Kriegszeiten.....49

КОЛЕЧКО Д.М.

Проблемні аспекти стягнення аліментів у спрощеному та наказному провадженні.....51

РУГАЛО Б.А.

Принципи прав людини і штучний інтелект.....54

АБЛОВ І.Є.

Підсудність кримінальних проваджень в контексті захисту прав людини.....56

Секція № 2

Захист прав людини в Україні під час воєнного стану

TULIAKOV V.

War without world: the legal challenges of contemporary conflict and human rights.....60

ОБУШЕНКО Н.М.

Зайнятість населення та працевлаштування в Україні: правове регулювання, державна політика та виклики 63воєнного часу.....63

КАРЛІНСЬКА С.І.

Деякі особливості здійснення представництва адвокатом у справах про відшкодування шкоди завданою військовою агресією рф.....66

ГУТНИК В.В.

Спеціальний трибунал щодо злочину агресії проти України: очікування, виклики та перспективи.....68

ОКОПНИК О.М., ЛОПУХОВА Я.В.

Проблемні питання захисту прав людини під час воєнного стану.....71

ГРЕБЕНЕНКО І.О., СОКОЛОВА К.М.

Застосування поліцейськими технічних засобів фіксації (відеокамери, боді-камери) у процесі адміністративно-юрисдикційної діяльності в умовах воєнного стану.....73

ЗАДОРІН В.В.

Захист військовополонених в полоні та після.....75

КРАСНОГОР О.В.

Співвідношення функцій Міністерства юстиції України з іншими органами державної влади у сфері охорони прав людини.....76

ПІДГОРОДИНСЬКА А.В.

Воєнний стан і права людини під час кримінального провадження.....79